

Дело С-256/09

Bianca Purrucker
срещу
Guillermo Vallés Pérez

(Преюдициално запитване,
отправено от Bundesgerichtshof)

„Съдебно сътрудничество по граждански дела — Компетентност, признаване и изпълнение на съдебни решения по брачни дела и по дела, свързани с родителска отговорност — Регламент (ЕО) № 2201/2003 — Временни, включително охранителни мерки — Признаване и изпълнение“

Заключение на генералния адвокат г-жа Е. Sharpston, представено на 20 май 2010 г.	I - 7356
Решение на Съда (втори състав) от 15 юли 2010 г.	I - 7408

Резюме на решението

1. *Съдебно сътрудничество по граждански дела — Компетентност, признаване и изпълнение на съдебни решения по брачни дела и по дела, свързани с родителска отговорност — Регламент № 2201/2003*
(членове 8—14 от Регламент № 2201/2003 на Съвета)

2. *Съдебно сътрудничество по граждански дела — Компетентност, признаване и изпълнение на съдебни решения по брачни дела и по дела, свързани с родителска отговорност — Регламент № 2201/2003*
(членове 20 и 39 от Регламент № 2201/2003 на Съвета)
3. *Съдебно сътрудничество по граждански дела — Компетентност, признаване и изпълнение на съдебни решения по брачни дела и по дела, свързани с родителска отговорност — Регламент № 2201/2003*
(членове 20—27 от Регламент № 2201/2003 на Съвета)

1. Когато изложените в постановеното съдебно решение факти и съображения не сочат ясно, че постановилият временните мерки съд е компетентен и по иска съгласно Регламент № 2201/2003 относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по брачни дела и делата, свързани с родителската отговорност, с който се отменя Регламент № 1347/2000, или когато това решение не е мотивирано недвусмислено по въпроса за компетентността на този съд по иска чрез посочване на някои от основанията за компетентност по членове 8—14 от този регламент, може да се заключи, че това решение не е прието в съответствие с предвидените в посочения регламент правила за компетентност. Решението обаче може да се прецени от гледна точка на отнасящия се до временните, включително охранителни мерки член 20 от Регламента, за да се провери дали попада в хипотезата на тази разпоредба.
2. Като се има предвид значението на временните мерки в областта на родителската отговорност — независимо дали са постановени от компетентния по иска съд, или не, — и по-специално възможните им последици за малките деца, и особено за разделени близнаци, и като се има предвид, че постановилият мерките съд евентуално е издал удостоверение по член 39 от Регламент № 2201/2003 относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по брачни дела и делата, свързани с родителската отговорност, с който се отменя Регламент № 1347/2000, въпреки че действието на посочените в удостоверението временни мерки е обусловено от предявяването на иск в 30-дневен срок, важно е да се осигури възможност на засегнатото от подобно производство лице, дори да е изслушано от постановилия мерките съд, да обжалва решението за временните мерки, така че пред друг съд, а не пред този, който е постановил мерките, произнасяйки се в кратък срок, да оспори в частност извода на постановилия мерките съд, че е компетентен по иска, или — ако от решението не е видно, че съдът е компетентен, или че смята, че

(вж. точка 76)

е компетентен по иска на основание на този регламент, — да се позове на неспазването на условията, предвидени в член 20 от посочения регламент, а именно:

— съответните мерки да са неотложни,

— да са постановени по отношение на лица или имущество, които се намират в държавата членка, където тези съдилища заседават, и

— да имат временен характер.

Правото на обжалване трябва да може да се упражни, без това да означава, че жалбоподателят приема евентуалния извод на постановилия временните мерки съд, че е компетентен по иска.

3. Разпоредбите на член 21 и сл. от Регламент № 2201/2003 относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по брачни дела и делата, свързани с родителската отговорност, с който се отменя Регламент № 1347/2000, не се прилагат към временни мерки по член 20 от този регламент, свързани с упражняването на родителските права. Всъщност такава приложимост не съответства на волята на законодателя на Съюза, което личи както от законодателната история, така и от еквивалентните разпоредби в предходните актове като Регламент № 1347/2000 и Конвенцията Брюксел II. Освен това, ако се допусне предвидената в Регламент № 2201/2003 система за признаване и изпълнение да се прилага спрямо временните мерки в останалите държави членки, включително в държавата, чиито съдилища са компетентни по иска, би възникнал риск от заобикаляне на предвидените в този регламент правила за компетентността и от „forum shopping“, което би било в разрез с преследваните с този регламент цели, и в частност с необходимостта от съобразяване с висшия интерес на детето, намерила израз в правилото, че решенията относно това дете се вземат от съда, който е географски най-близо до обичайното му местопребиваване — съд, за който законодателят на Съюза преценява, че е в най-добро положение да прецени какви мерки трябва да се вземат в интерес на детето.

(вж. точки 77, 97 и 98)

(вж. точки 84 и 91 и диспозитива)